Ч. 66. Середа 5 цьвітня (23 марта) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поєдинокє число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодинокє число 6 с.

Вісти політичні.

По розвязаню парляменту. — Вибори до буковиньского сойму. — Німецкий канцлер против розоружень. — Міністерска криза в Ішпанії.

Президия ради міністрів оповіщує такий комунікат: Правительство віднесло ся до всіх начальних Властий краєвих з запитанями, на які наспіла відповідь, що в многих краях основне приготовленє виборів в наміренім первістно реченци 8 червня не було би можливе з ріжних місцевих причин. Супротив того яко день переведеня головних виборів визначено 13 серпня, а виборів тіснійших дня 20 червня. Установленє дальших днів виборів для Галичини вимагає ще деяких розслідів, в наслідок чого урядове розписанє буде оповіщене аж за кілька днів.

Вчера відбули ся вибори до буковиньского сойму з куриї загальної. Вислід виборів такий: В руских округах виборчих вибрані: Спенул, Семака, Лукашевич, Лешан, Василько українці і Гаврищук социяліст. Русофільскі кандидати всюди поперепадали. — В румуньских округах вибрані: Лупу, Сербу, Оничул, Семйоновічі, румуньскі народовці і бар. Гормузакі та Купоренко консерватисти. — В німецких округах одержали сионісти: Вайсельберґер 4854 голосів, а Кельнер 4094 голосів, німецкі кандидати: Скедль 3237 і Зеплїхаль 1349. Прийде до тіснійших виборів. — В громадах католицких вибраний: Кешман, в протестантских Ляндвер, оба німецкі народовці; в инших громадах сионіст Коц. — В польскім окрузї виборчім вибраний Квятковский 4000 голосами на 4500 голосуючих против социяліста Опица.

В німецкім парляменті виголосив канцлер Бетман-Гольвеґ бесіду, в котрій відмовив предложеня іменем Німеччини иншим державам проґрами обмеженя уоружень. Сказав, що виробленє такої проґрами уважає неможливим. Що до мирових судів то Німеччина не є їм противна, коби лиш тим судам не були віддавані до рішеня задачі неможливі, такі, що дотикають независимости, чести і екзекуциї держав і коли буде ся тим судам віддавати лиш спори правні до рішеня.

Бесідою канцлєра Бетман-Гольвеґа живо займає ся анґлїйска праса і по найбільшій части остро єї осуджує.

Несподівано прийшло в Ішпанії до міністерскої кризи. Стало ся то наслідком інтерпеляциї радикалів в справі ревізиї процесу Феррера. Відповідаючи на неї, президент кабінету Каналехас вправдї спротивив ся ревізиї і заявив, що воєнний суд против Феррера відбув ся зовсім леґально і правильно, однак не зложив тої заяви з відповідним натиском. Всемогучі войскові круги звернулись за те против него з закидом що він замало рішучо відпер напасти против воєнних судів. Тоді кабінет подав ся до димісиї.

Король димісию приняв, але — як доносять телеґрами — поручив тому самому Каналехасови зложити новий кабінет, котрий в тім самім дусї має дальше виконувати правлїнє.

Крізу ту коментують ґазети ще в той спосіб, що як дїйстну причину єї називають не вдоволенє офіцирского корпусу, тілько нехіть королевої, котра стоїть під впливом духовеньства і не згоджує ся з лібералньною політикою теперішного кабінету в справі монастирів і церков.

---

1)

ПРИГОДА БРИҐАДИЄРА ЖЕРАР.

З анґлїйского — Конана Дойлє.

В каварни сидів старий бриґадиєр і оповідав історий з часів своєї молодости.

— Я, панове, видів тілько міст, кілько маю волосків на голові. До многих з них в'їхав я як побідник на чолї вісїмсот моїх хоробрих їздців. На чолї Великої Армії була все кінота, на чолї кінноти були все гузари, а на чолї гузарів був я.

Але зі всїх міст, які ми відвідали, найнекористнїйше і найсьмішнїйше положенє має Венеция. Не можу собі уявити, як основателї того міста могли собі подумати маневри кінноти! Навіть сам Мюра або Лясаль не уміли би тут помістити ні одної шкадрони.

Тому то полишили ми тяжку кінноту Келлєрмана і наших гузарів на кватирах в Падуї. Залогою в місті станула лиш піхота Сішета. Той ґенерал вибрав собі мене на ад'ютанта на ту зиму, бо сподобалась єму моя пригода з борбиником в Мілянї. Знаменито робив шаблею, а цілим щастєм для французскої армії було, що мене поставлено против него.

Впрочім добре єму стало ся, бо коли кому не подобає ся голос якоїсь співачки, то чейже вільно єму єго не слухати; але обидити хорошу женщину публично, то очивидно сором і ганьба, за котру треба відпокутовати.

Отже всї симпатиї були по моїй сторонї, а коли та історія скінчила ся і вдові по небіжчику признано належну їй пенсию, вибрав мене Сіше на свого прибічного ад'ютанта.

Я удав ся з ним до Венециї, де мене стрітила та особлива пригода, про яку зараз вам, панове, розповім.

Хиба ніхто з вас не був ще у Венециї? Ні, бо Французи рідко подорожують по сьвіті. Але в тих часах ми були подорожниками на великий камінь! Ми відбували подорожи від Москви аж до Каіру, що правда, в більших компаніях, ніж би то людям було приємно, а нашими паспортами і візитними білетами були армати.

Кажу вам, що настануть для Европи знов дуже лихі часи, бо Французи виберуть ся в подорож. Они полишають свою вітчину дуже нерадо, але коли вже раз рішили ся на ту, дуже для них тяжку постанову, а будуть мати такого провідника, як наш малий капраль [1]), котрий їм вкаже одиноко можливу дорогу, тоді ніхто не буде міг знати, коли завернуть назад до дому.

Але ті славні часи на жаль вже минули. Великих людий вже нема, а я, послїдний з них, мушу тут сидїти при фляшці підлого краєвого вина і обмежити ся на оповіданє вам пригод з давних часів, з тих часів, коли ними проводив малий капраль.

[1]) Так називали Французи Наполеона задля малого єго росту.

Але правда, я мав вам, панове, оповідати о Венециї.

Люди живуть там так, як водні щури, на якихсь видмах, чи лихо знає на чім. Мають дуже хороші палати і церкви, особливо сьв. Марка; то найбільша церков, яку коли небудь бачив в житю. Однако найбільша їх гордість то статуї і образи, славні в цілій Европі.

Богато є вояків, котрі гадають, що вояк може розуміти ся лиш на борбі і на рабованю. До них належав приміром старий Буве, котрий упав в борбі з Прусаками того самого дня, коли я дістав пісарский медаль. Коли прийшло ся вивести єго з табору або кантини і розмовляти з ним о штуцї або науцї, сидів як правдивий баран.

Найвисше в моїх очах стоїть той вояк, котрий уміє так як я оцінити як належить твори людского духа і ума.

До армії вступив я що правда також за молоду, а вахмайстер був моїм одиноким учителем, але я ішов крізь сьвіт з отвертими очима. В той спосіб можна і мусить ся богато научити.

Длятого то міг я і умів любувати ся у Венециї образами, знав назвища тих великих артистів, котрі їх малювали: Михаїла Тициана і Анджеля і богато, дуже богато иниих.

І Наполеон любував ся їх творами, а знав ся на тім знаменито, що кождий мусить менї признати, бо першим єго ділом по занятю міста було, що найлїпші образи висилав до Парижа.

Ми всї брали, що дало ся і що можна бу

Новинки.

Львів, 4 цьвітня 1911.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский повернув з Відня до Львова.

— **Іменованя.** Президия галицкої кравевої дирекциї скарбу іменувала практикантів податкових: Льва Кириловича, Людв. Гаєвского, Стефана Яшана, Войт. Чирка, Ал. Махницкого, Ад. Антоневича і Стан. Уфриєвича провізоричними асистентами податковими.

† **Ґр. Володимир Лось**, радник Двору і Віцепрезидент галицкого Намістництва, властитель хреста кавалерского ордера Леопольда і командорского хреста ордера Франц Йосифа, властитель більшої посїлости в Домажирі городецкого повіта, помер у Львові в суботу вечером. Нинї о 11 год. рано відбув ся похорон з дому жалоби при улици сьв. Николая ч. 19 на Личаківске кладовище. Бл. п. ґр. Володимир Лось був чоловіком незвичайно чистого характеру і доброти серця, через що зискав собі загальну любов як в найвисших так і найнизших кругах суспільности, які лиш мали коли нагоду стрінути ся з ним близше. Яко довголїтний правительственний комісар в галицкім соймі визначав ся не лиш глубоким знанєм відносин і справ в краю але також і незвичайним спокоєм і тактом, чим зискав був собі загальну симпатию.

Бл. п. Володимир ґр. з Ґродкова Лось родив ся в Кульматичах 11 грудня 1847 р. Був сином Кароля ґр. Лося і Антониї з Шептицких. По скінченю правничих студий на львівскім університетї вступив до політичної служби при галицкім Намістництві в 1871 р. В 1874 р. був покликаний до служби в Міністерстві справ внутрішних а в 1881 р. вернув до Галичини в ранзї старости і обняв управу староства в Пільзнї. Від липня 1904 був ґр. Лось Віцепрезидентом галицкого Намістництва. Покійник полишив вдовицю і 3 синів та доньку з першого подружа.

— **Два дезертири.** В ночи з середи на четвер минулого тиждня в арештї войсковім 77 п. п. в Перемишли виломив крати в своїй кели вояк того полку Мельнарович і втїк лиш в самім білю та сховав ся поки що у своєї приятельки Мариї Мальцось. Там перебрав ся за дївчину і разом зі своєю приятелькою пішов за місто до Великих Буд, положених за Засанем. За дезертиром вислано зараз погоню. Лїс на Великих Будах, в котрого гущавинї Мельнарович сховав ся, обступила компанїя войска 77 пп. під проводом капітана. Перешукали цїлий лїс але поки що на дармо. В погони тій взяла участь також численна публика, котра помагала чи поправдї утрудняла войску акцию. Мельнарович то небезпечний злодїй, котрого арештовано як сильно підозрілого о доконане крадежі з вломом в кантинї на войсковій стрільници в Липовици під Перемишлем.

Другий дезертир т. зв. „формайстер“ з полку гавбиц кравевої оборони в Пикуличах, Антін Кобус зробив собі все вигіднїйше. Він всїв до фіякра, що стояв на площи На Брамі і поїхав. При помочи завлярмованої поготівлї войсковоі Кобуса сейчас арештовано. Стверджено, що дезертир на короткий час, заким сїв до фіякра, вийшов без дозволу з касарнї в Пикуличах а зрабувавши чужий фіякер хотїв на нїм доїхати бодай до Нижанкович. Кобуса відставлено сейчас до ґарнїзонового арешту.

— **Про Шевченківскі обходи в Тернополи** подає „Руслан“ таку звістку: Шість концертів уладжено в Тернополи сего року в 50-лїтє смерти Т. Шевченка. Перший концерт дала молодїж учительскої семінариї та показала, що гарно плекає у себе спів та гру на скрипцї. Другий концерт уладила молодїж української ґімназиї, котра в днї того обходу завдяки тактови директора була вільна від шкільної науки. Концерт випав сего року о много гарнїйше, чим давнїйшими лїтами. Причинилась до того ся обставина, що обхід відбув ся спільно з молодїжию реальної школи. Реальна школа дала була минулого року найгарнїйший Шевченковий вечерок, який оглядали Тернопільцї. На всяку пошану заслугує тут директор реальної школи, Пассендорфер, чоловік честний та розумний, який своїй молодежи робив всякі удогідненя. Тому честь єму від всїх Русинів! Дальші днї Шевченкові обходжено 3-дневним сьвятом від 17 — 20. марта. В комітет увійшли представники всїх 20 українських товариств в Тернополи, що утворили з поміж себе тіснїйший комітет та кружки пр. артистичні і другі і таким чином подїлили між себе працю. Першого дня відбула ся академія з виставою „Невольника“ для селян, другого дня відбув ся концерт для всїх шкільних дїтий а третого в недїлю концерт для інтеліґенциї. Сьвято се випало дуже гарно завдяки „Бояновй“, який ведуть так гарно проф. Терлецкий та Губчак. Українські доми були украшені наліпками, подекуди повівали хоругви в народних красках. Сумну ролю відіграли радикали, які спротивили ся посьвяченю площі під дім „Просьвіти“ імени Шевченка, де має стати „Селяньска бурса“. Посьвячене площі назвали они „шопкою“, хоч дерте від сьвящеників і церковних комітетів на будову „Селяньскої бурси“, підпомагане бідних школярів з акафістів і пр. то се не „шопка“. От некультурність тай годі.

Найориґінальнїйший концерт відбув ся для слуг, котрих орґанїзує філїя „Жіночої Громади“. Концерт уладжено виключно силами слуг, з котрих деякі співали сольові піснї, кілька дївчат деклямували і пр. Многі слуги почули тут вперве про батька Тараса, єго любов до України, бідного люду, тому не диво, що многі з них плакали. Взагалї всї концерти в честь Шевченка випали дуже добре та загалом добре сьвідчать про поширене культу того великого Кобзаря.

— **Білети абонаментові на зелїзницях.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: Почавши від 1 мая до кінця вересня с. р. будуть видавати каси особові на стациях: Хирів, Дрогобич, Лавочне, Львів, Лупків, Нове Загірє, Перемишль, Стрий, Тернопіль і бюро міске ц. к. зелїзниць державних у Львові (в Пасажи Гавсмана) подібно як попередних лїт знижені сезонові білети абонаментові, важні на шляхах ц. к. зелїзниць державних.

Згадані білети уложені суть в ґрупи, подїлені на поодинокі округи зелїзничі з важностию 15 або 30 дневною і мусять бути заосмотрені фотоґрафією властителя.

Білет абонаментовий на 15 днів коштує: I. кляса 66 кор.; II. кл. 44 кор.; III. кл. 26 кор. — Білет абонаментовий на 30 днів кош-

---

ло дістати. Я взяв лиш два образи. Один з них, „Заскочені німфи“, задержав я для себе, а з другого „Сьв. Варвара“ зробив я подарунок моїй матери.

Впрочім то правда, що деякі з наших людий що до статуй і образів не поводили ся прилично.

Венецияни були дуже до тих річий привязані; а ті чотири бронзові коні над голов ними дверми своєї катедри любили як свої рідні дїти.

Я все знав ся знаменито на конях і приглядав ся тим чотиром з великою увагою; справдї не богато були они варті. Були надто костисті для легкої кінноти, а перед армати недоставало їм відповідної ваги. Були то однак одинокі конї, які находили ся в містї, мешканцї лїпших не видїли. Плакали гірко, коли їх висилано, а слїдуючої ночи трупи десятьох француских вояків плавали собі в каналах.

За кару за то убийство вислано ще більше образів, а вояки нищили статуї і стріляли до хорошо намальованих шиб.

То довело мешканців до скаженоcти, а наш побут в містї не був дуже милий. Богато вояків і офіцирів пропало кудись тої зими і не можна було навіть віднайти їх трупів.

Я сам мав дуже богато до дїла і внаслїдок того не так знов дуже терпів.

В кождім краю учив ся я насамперед єго язика. В тій цїли вишукував собі все якусь вічливу жіночку, котра хотїла би мене учити, а відтак ми вправляли ся спільно практично. То найбільше займаючий спосіб науки, я не дійшов ще до трицятки, а знав вже всї язики Европи.

Що правда то те, чого чоловік в той спосіб научить ся, не має великої вартости в щоденнім житю. Що то за користь для такого, як я, котрий має до дїла з вояками і селянами, коли їм може сказати лиш: „Люблю тебе одинoку на сьвітї!“ або: „По війнї зовсїм певно поверну!“?

Я не мав нїколи в своїм житю такої милої учительки як у Венециї. На імя єї було Луция, а називала ся... ну, до чорта, правдивий вояк не повинен нїколи памятати назвищ!

Не хочу обманьвляти, панове, але скажу вам, що належала до старої знаменитої родини, а єї отець був дожею Венециї.

Кажу вам, то була рідка краса — коли я, бриґадиєр малого капраля так говорю, то мусїла така бути! А то щось значить, панове.

Маю свій власний суд, знамениту память, а крім того умію порівнувати, так як може нїхто на сьвітї!

З усїх женщин, які мене любили, навіть двацятьом не можу признати тої прикмети.

Але повторяю вам, панове, Луция була незрівнана красавиця! З огляду на єї смагляве лице міг би я єї порівнати хиба лиш з тою Дольорес з Толедо.

Коли я боров ся під Масеною в Португалиї, то любив ся в Сантарем в малій чорнявцї... назвища як звичайно не памятаю.

Була она також неаби яка красавиця, але все таки не мала тої принади і тої стрункої стати, що Луция.

Була ще також Агнїшка... не знаю справдї, котрій з них признати першенство ...але Луция була з них найвеличавійша! Може хто не вірить?

В часї тої справи з образами стрітив я єї перший раз.

Єї отець мав палату по другій сторонї моста Ріяльто на Canale Grando; на мурах тої величавої будівлї були такі прехороші різьби, що Сіше вислав цїлий віддїл саперів, аби їх здоймити і вислати до Парижа.

Я стояв на чолї тих людий, а коли побачив сльози тої хорошої Луциї, набрав пересьвідченя, що ті різьби розсиплють ся, коли відберемо їм підпору. Я зарапортував то ґенералови і саперів відкликано.

В наслїдок того став ся я приятелем родини, випив з вітцем не одну фляшку „кіянті“, а два рази тілько з єго донечкою в часї лекциї язика.

Богато француских офіцирів поженило ся тої зими в Венециї і я був би зробив так само, бо любив Луцию з цїлої душі...

Але щож... я, бриґадиєр малого капраля, мав лиш шаблю, коня, полк, матїр, цїсаря і маршалківску булаву в торністрі! Гузар має що правда досить місця в серци для любки, але не для жінки!

Думав я так тодї, панове, не знаючи також, що прийдуть колись на мене самітні хвилї, коли буду тужити за якимсь прихильним менї, а люблячим серцем, якого буду мусїв завидувати товаришам, що заснували собі родинне гнїздо. Може неправда?

Та любов, яку уважав я за жарт і забавку, та любов — аж тепер то бачу — надає житю правдивий зміст. Є то щось найторжественнїйше і найсьвятїйше на земли!...

Дякую, панове, дякую...

Вино добре, а друга фляшина зовсїм не завадила би...

А тепер, мої панове, оповім вам, скілько завинила моя любов до Луциї в найстрашнїйшій з моїх пригод, які я коли небудь перебув в житю. А де подїв ся кусник мого правого уха? Що?

Вже нераз хотїли ви довідати ся, де він подїв ся, але нинїшного вечера остаточно дізнаєте ся.

Сіше мав тодї свою головну хватиру в палатї дожи Дандольо недалеко площі сьв. Марка. Було то під конець зими, а я пійшов до театру Годіні. Вернувши, найшов я білет від Луциї, а на каналї ждала на мене ґондоля. Посила мене, аби я сейчас до неї прибув, бо доконче потребує моєї помочи.

(Дальше буде).

тує: I. кляса 98 кор.; II. кл. 66 кор.; III. кл. 40 кор.

— **Небезпечного мантія** удало ся поліції вислідити і вчера арештувати. Єсть ним Ян Венґржин, чоловік, котрий вже пару літ пересидів в кримінали. Арештоване его спричинив п. Йосиф Боґуш, властитель більшої посілости на Волини в Росиї, від котрого Венґржин хотів вимантити більшу суму гроший. Справа представляє ся як слідує:

Перед кількома місяцями дістав був п. Й. Боґуш лист від якогось пана Михайла Боґуша, в котрім той п. Міхал пише ему, що есть далеким его свояком, що его родину вивішано в Росиї за якісь провини політичні а він сам втік, щоби не піти на Сибір. Наконець зазначує, що студиює медицину у Львові і потребує на послідні іспити 460 кор., котрі п. Йосиф Боґуш зволить ему прислати, а він їх зверне, коли лиш буде на становищи. П. Й. Боґуш звернув ся з тим листом до свого львівского знакомого, дра Кольберґера о інформацию що до особи просячого. Др. Кольберґер звідав ся в університеті і довідав ся, що нема на медицині студента такого імени, отже набрав переконаня, що має ся тут діло з якимсь мантієм.

Отже справу віддано в руки поліції, котра мала улекшену роботу тим, що львівский Боґуш просив, щоби ему прислати гроші під адресою портиєра готелю „Сіті“. Отже вчера зголосив ся до портиєра в тім готели якийсь панок і спитав, чи нема якої посилки до пана Міхала Боґуша.

В тій хвили приступив до пана Міхала аґент поліцийний і арештував его та відвів на поліцию. Тут подав арештований, що називає ся Ян Дзержановский і займає ся посередництвом в продажи ґрунтів і маєтностий. Більше не хотів нічого сказати. Такий панок був дійстно зголошений в бюрі мельдунковім на поліциї під адресою ул. Шептицких ч. 61. Отже поліция зробила в сім помешканю ревізию і знайшла там родоводи кількох богатших родин а також і картку адресовану до Яна Венґржина. То назвиско пригадало поліциї знаного і небезпечного межинародного мантія, котрий вже був раз караний у Львові 5-літним, а другий раз 2-літним криміналом. Арештований признав ся остаточно, що називає ся Ян Венґржин, але не хотів більше нічого зізнати. Поки що замкнено мантія в поліцийнім арешті, а відтак буде відставлений до арешту суду карного.

Телеґрами.

Будапешт 4 цьвітня. На внесене президента палата послів ухвалила, що сьвяточні ферії потревають від 9—24 с. м. включно. — Міністер скарбу Люкач предложив 2-місячну провізорию буджетову.

Париж 4 цьвітня. Вчера відбула ся конференция міністерияльна, на котрій закомуніковано членам кабінету послідні донесеня о ситуациї султана Мулея Гафіда. Розважано всілякі евентуальности, однак до конкретної ухвали не прийшло, бо бракло позитивного підкладу.

Петербург 4 цьвітня. Цар затвердив предложене ґен.-ґубернатора Фінляндиї, щоби праці сойму були перервані від 8 до 30 с. м.

Париж 4 цьвітня. Правительство одержало вчера вечером телеґраму з Танджера (Танґера) доносячу о чутці, що зворохоблені племена окружили Фез. Доси урядові донесеня тої чутки не потвердили.

Петербург 4 цьвітня. Пет. Аґ. доносить з Токіо: Острови Пратас (на північний захід від Филипиньских островів), котрі доси давали причину заостреня хіньско-японьских відносин, бо Хінці вигнали звідтам японьских урядників, винайміла тепер японьска спілка від хіньских властий.

Букарешт 4 цьвітня. В палаті послів підчас адресової дискусиї міністер справ заграничних відповідаючи всіляким бесідникам, відпер між иншими закид, що правительство не дбає о суьбу Румунів в Семигороді. Держава наша - говорив міністер — повинна як найменше мішати ся до справ наших земляків за горами. Мусимо полишити їх їх власним силам; то єсть найліпша прислуга, яку їм можемо зробити.

Константинополь 4 марта. Порта поручила амбасадорам, щоби звернули увагу держав опікунчих на намір кретийского правительства усунути інституцию надкомісарияту, що єсть недопускаєме, бо противить ся верховній власти Туреччини.

Надіслане.

Colosseum Германів

Від 1 до 15 цьвітня 1911

Гостинні виступи новойорского товариства пантомінового Берт Бернарда „Вечер в американьскім кабареті“. — **Jeffrey Silant** австральский мистець бича. — **Rut Radjah** таночниця індийских храмів. — **Sous** комічний жонґлер. — **Vory**, великаньскі образи з ловів. — **Hilda і Lia Espatera** новости танцеві. — **Юрий жиє**, фарса. — **Ostan & Westan** акт маринарский. — **Lily & Paulet** дует париский. — **Elsa Ran** американьска субретка і т. д.

ВІТОГРАФ 10 величавих новостий і т. д.

В неділї і сьвята 2 представленя о годині 4 і 8 вечер.

Білєти можна вчаснїйше набути в Бюрі дневник ПЛЬОНА, ул. Кароля Людвика 5.

Церковні річи

— — Найкрасті і найдешевші продає — —

„Достава“

основана руским Духовеньством у Львові при ул. Руский ч. 20 (в каменици „Днїстра“), а в Станиславові при ул. Смольки число 1.

Там дістане ся ріжні фелони, чаші, хрести ліхтарі, сьвічники, таци, патериці, кивоти плащеници, образи (церковні і до хат), цьвіти всякі другі прибори. Також приймають ся чаші до позолоченя і ризи до направи.

Уділ виносить 10 К (1 К вписове), за гроші вложені на щадничу книжку дають 6 прц.

Руско-польска

Термінольоґія

зі збіркою ИНШИХ СЛІВ до шкільної і приватної науки.

На підставі шкільних підручників

зладив

ЙОСИФ ТАНЧАКОВСКИЙ

учитель школи ім. М. Шашкевича у Львові, 1910.

Накладом автора.

—**Ціна 1 К** (опаска 5 сотиків).—

ЗМІСТ: 1) Вступ — 2) Реліґія — 3) Психольоґія — 4) Льоґіка — 5) Педаґоґіка — 6) Руский язик-Література — 7) Руский язик-Граматика — 8) Ґеоґрафія — 9) Історія — 10) Рахунки — 11) Ґеометрия — 12) Начеркова ґеометрия — 13) Соматольоґія — 14) Зоольоґія — 15) Ботаніка — 16) Мінеральоґія — 17) Ґіґієна і Лічництво — 18) Фізика — 19) Хемія — 20) Господарство — 21) Каліґрафія — 22) Рисунки — 23) Музика і Спів — 24) Ручні жіночі роботи. — 25) Ґімнастика (руханка) — 26) Технольоґія (slöjd).

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**), 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·09, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·37.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·18, 8·10, 11·10, 11·33.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

Оповіщене.

Подаю сим до відомости всім інтересованим, що від пять (5) літ занимаюсь копанєм керниць (студень) в бетоновими рурами. Роботу мою виконую скоро в кождій порі року і для цілковитого вдоволеня властителя керниці.

Піднимаюсь виконати і вставити рури до керниці до 50 метрової глубини. Рівнож обовязуюсь ся направити і викінчити розпочаті а недокінчені і зіпсовані керниці иншими а не фаховими майстрами. Близших пояснень і інформаций на жадане подаю устно і письменно.

Іван Лесюк
господар в Ковалівці, п. п. Яблонів коло Коломиї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

„Ц. К. зелізниць держав."

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видає

Білети складані комбіновано - окружні до всїх і зі всїх значнїйших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всїх стаций в краю і за границею.

Асиґнати

на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеґрафічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).